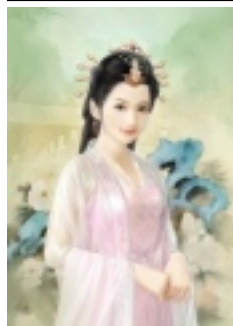

Thiên kim phú

Contents

Thiên kim phú	1
1. Chương 01 -02	1
2. Chương 03-04	6
3. Chương 05-06-07	11
4. Chương 08-09 End	14

Thiên kim phú

Giới thiệu

Thanh Hành, đây là cái tên năm đó của nàng, khi ấy, nàng vẫn là bông môn ngọc bích[1]. Ở nơi thôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-kim-phu>

1. Chương 01 -02

Nhất | Nhà ai có nữ nhi

Khi đó, nàng vẫn là bông môn ngọc bích.

Áo vải xanh ngọc, hai búi tóc hờn nhiên. Hai bên tóc mai bên dài bên ngắn không bằng nhau, lướt qua lướt lại hai tai trắng như ngọc của nàng. Mười bốn tuổi, tất cả suy nghĩ đều bình thản như mây trôi, như mùa xuân tiết trời tháng ba, xuân sắc đã tới hầy còn thanh đậm. Khi đó nàng vẫn cùng mẫu thân ở quê. Sông núi xinh đẹp của Giang Nam, gió thiên nhiên và ánh mặt trời chiếu xuống, nhuộm lên nàng. Tuy đường nét dung mạo nàng mỏng, nhưng lại có vẻ mượt mà nhẹ nhàng. Nàng tự nhận là nữ tử không xinh đẹp, bởi vì tử nhỏ đã nhìn quen phong thái của mẫu thân.

Mẹ của nàng, thực ra cũng chỉ là nữ tử áo thô quần vải tuổi còn trẻ, mỗi ngày bà đều dựa vào cửa, cúi người thắt đai lưng dưới áo cho nàng. Mẹ của nàng, mu bàn tay vẫn trắng nõn, ngón tay nhỏ chỉ như cây hành. Bà luôn lấy mu bàn tay vuốt ve gương mặt nàng, vô hạn chịu đựng. Sau này nàng mới biết, mẹ sợ lòng bàn tay thô của bà làm đau da thịt vô cùng mịn màng của nàng.

Nàng lớn lên giống mẫu thân. Ngay cả nét sầu oán nơi khoé mắt đuôi mày, cũng giống nhau. Nàng hay trầm mặc, dùng vẻ mặt im lặng để chống đỡ tâm tư bạc mệnh.

Khi đó nàng, cực kỳ nhu thuận. Trán cúi xuống, hai mắt cũng sụp xuống. Đôi môi anh đào kia suốt ngày cắn chặt mím lại. Trong tay khẽ nắm vạt áo mềm. Đây là tư thế của nàng. Im lặng, hiền thực.

Cánh đồng nơi thôn quê tháng ba, màu xanh phủ khắp núi rừng, khi người thanh niên áo trắng kia đánh ngựa đi qua, nàng bất ngờ ngẩng đầu. Vì bị tiếng vó ngựa đồm đồm kia làm giật mình, thời điểm nàng ngẩng đầu, có phần hoảng sợ. Tuy nhiên, một chút lo lắng nghi hoặc ở trong mắt kia ở trong mắt người khác lại là chút phong tình. Hoảng sợ che giấu, là dáng vẻ lúc đầu của nàng. Trong tay nàng đang cầm một cây củ cải cho nên không làm rối mái tóc, chỉ khẽ nghiêng đầu một cái, ánh mắt nghiêng nhìn lên.

Người cưỡi ngựa, giờ phút này hơi cúi người. Bóng dáng nhạt kia, chiếu vào trong đôi mắt thân thuộc của hắn. Khoé môi hắn cong lên, hơi nheo mắt lại, nở một nụ cười nhạt.

“Cô nương, đi Vĩnh Gia huyện cần đi đường nào?”

Đây là câu đầu tiên hắn nói với nàng. Nàng có chút thất thần. Nam tử kia từ từ xuống ngựa, mỉm cười đến gần. Hắn đã qua cái tuổi trẻ ngông cuồng, giữa hàng lông mày nhiễm lên phần tang thương thế tục. Không dấu được ánh mắt của một người từng trải. Cũng là sau này nàng mới biết được. Nhưng ngay lúc đó hắn mỉm cười đoan chính mà có phần long trọng. Hết thấy của hắn, đều là thanh khiết không nhiễm chút bụi trần.

Hắn hỏi nàng: “Cô nương, đi Vĩnh Gia huyện cần đi đường nào?”

Thanh âm không giận, cũng không buồn bực, giống như gió xuân thổi qua. Một tiếng “cô nương”, có sự tôn trọng và thương tiếc thật lớn. Nàng khi đó là thiếu nữ lòng dạ yếu đuối, có phần hốt hoảng si mê, thanh âm không kìm được run rẩy: “Nơi này đã là địa vực của Vĩnh Gia rồi.”

“Đa tạ.” Nam tử kia mỉm cười, cúi người về phía nàng. Về biết ơn trịnh trọng này, rõ ràng là coi nàng như một nữ tử đoan trang đã trưởng thành. Trong nội tâm nàng, thoáng chốc cũng cảm kích với sự trịnh trọng này.

Sau đó, hắn dắt ngựa, ung dung xoay người. Nàng nóng vội, ánh mắt dõi theo hắn, có chút si, có chút mến. Sau khi hắn đi vài bước, đột nhiên xoay người, nhìn biểu hiện ngây thơ của nàng không xót một chút nào. Nàng vội cúi đầu, đỏ ửng mặt.

“Cô ... ở gần đây sao?” Hấn dựa vào ngực hỏi. Nàng gặng đầu, chẳng biết tại sao nàng lại đưa tay chỉ về hướng xa xa “Là ở chỗ kia, Thắm Gia thôn.” Ánh mắt của hấn nhìn theo ngón tay của nàng, mỉm cười. Nụ cười này, không phải đối với nàng nhưng nàng lại có chút hoảng hốt.

Hấn hỏi : “Vậy thì, cô nương họ Thắm?” Nàng buồn bã lắc đầu, nói “Không phải.” Nguyên do trong này không cách nào giải thích. Lòng nàng trầm xuống, quay đầu định đi. Nam tử kia đứng sau lưng nàng, lại cười nói: “Nhánh cây này, đáng thật đẹp.”

Nàng kinh ngạc cúi đầu, nhìn nhánh cây mình tùy tiện cầm trong tay. Nam tử xa lạ kia dùng ngữ điệu ôn hoà nhẹ nhàng, khẽ giọng thì thầm: “ Úc úc thanh thanh, trường quá thiên tâm[1]”

Câu cầu chúc đoan chính như vậy, khiến nàng hơi giật mình. Khi đó nàng còn non nớt, cũng không có mơ mộng phù sinh phồn hoa. Sau này rất nhiều rất nhiều năm về sau, trong lúc nàng ngủ ở Điện Hiển Dương, khi mệt mỏi tỉnh giấc, luôn nhớ về hình ảnh lúc còn trẻ này. Mẫu thân, đã sống quãng đời còn lại ở nông thôn. Bà nói, Thanh Hành, con sẽ không bạc mệnh, đừng giống như mẹ ... Ai! Tiếng vọng tự nhiên này, ở trong những năm tháng trống vắng, càng phát ra thê lương.

Nàng nhắm mắt, bàn tay gầy như que củi, che ở trước dung nhan tiều tụy. Nước mắt chảy ra từ kẽ ngón tay, cuộn trào không dứt.

Đã rất nhiều rất nhiều năm, nàng chưa từng khóc đã như vậy.

Thanh Hành, đây là cái tên năm đó của nàng.

[1] Xanh tươi um tùm, trải dài nghìn dặm

Nhị | Tình này tự mình thâm giữ

Mùa xuân năm mười bốn tuổi ấy, khắp Vĩnh Gia thôn đều truyền tụng việc chương công thể tử tới Vĩnh Gia huyện ở tạm. Nào là y tao nhã, văn chương đẹp, có một không hai trên đời.

Thanh Hành từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc, nhưng tận đáy lòng lại nhớ kỹ một cái tên: Nhan Duyên Chi

Có một tối, tiếng côn trùng ban đêm kêu vang khắp lùm cây. Bị một loại cảm giác đứng ngồi không yên dày vò, nàng trần trọc không thể yên, cuối cùng buồn phiền đứng dậy, khẽ bước đi qua bụi cỏ che cửa.

Ánh trăng nơi thôn quê có chút thê lương. Nỗi lòng nàng lúc này, cũng có chút thê lương. Nàng nhớ tới rất nhiều thứ vụn vặt mơ hồ: trong đêm đen mưa gió, lầu son cửa ngọc đổ vỡ, tiếng kêu khóc bi thương kinh tâm động phách, tiếng giận dữ chửi rủa thậm tệ ; một mình cô độc sợ hãi, tiếng xe ngựa âm âm kinh hoàng Không, không, đây không phải những năm tháng nàng từng trải qua, nàng đã quên hết rồi. Từ trước

đến giờ nàng chỉ ở nơi thôn quê gió mát trăng thanh này, nàng chẳng qua chỉ là một cô gái nông gia bình thường. Nàng phải tin tưởng chính mình, từ nhỏ nàng đã là như thế.

Những ý niệm hỗn loạn trong đầu này, luôn quấy rầy nàng. Trong lúc đấu tranh nàng đã đi ra ngoài dịch quán. Đêm dài, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang, cùng tiếng xào xạc của gió xuân thổi lên cỏ cây.

Thanh Hành đột nhiên giật mình, sau khi tim đập mạnh một tiếng, nháy mắt phục hồi lại vẻ trầm tĩnh. Nam tử kia, bóng nghiêng đổ thân hình gầy yếu cao ngất của hắn lên cửa giấy, bị ánh nến lay động đung đưa, vô tri vô giác lớn hơn lên, lớn đến mức chiếm cứ cả trái tim của nàng, bao trùm khắp bầu trời của nàng.

Sau này nàng mới hiểu ra, đi theo sự dẫn dắt của bóng tối, men theo hương con tim nàng, khiến nàng thân bất do kỷ đi tới cửa phòng của hắn. Lúc đó, bọn họ chỉ còn cách một tầng giấy mỏng manh, thậm chí nàng còn có thể cảm giác được hơi thở dịu dàng của nam tử trẻ tuổi. Ở một khắc này, Thanh Hành đã rơi nước mắt

Thật ra nàng là một nữ tử cô đơn. Một cảm giác bơ vơ không nơi nương tựa khoá chặt trên ấn đường của nàng. Giờ phút này, bóng hình ôn nhu này bỗng khiến nàng cảm thấy an bình, khoan khoái, giống như cả thân thể lẫn tâm tư đều đem kỷ thác ở nơi này.

Thanh Hành nhìn chằm chằm vào bóng dáng mỏng lung kia, từ từ áp sát. Nàng nghe được tiếng hắn nhẹ giọng ngâm vịnh, thanh âm kia không giống như vẻ thanh tao lịch sự nàng gặp lúc ban đầu. Rõ ràng là có một loại trọng lượng, có sâu có oán, nhưng lại cương nghị không suy. Hắn ngâm:

“Nguyễn công tuy luân tích , thức mật giám diệc động.

Trầm tuý tự mai chiếu, ngụ từ loại thác phúng.

Trường khiêu nhược hoài nhân, việt lễ tự kinh chúng.

Vật cổ bất khả luận, đồ cùng năng vô động”

Hắn ngâm ba lần. Thanh Hành tập trung toàn bộ tâm lực, nhớ kỹ mấy câu này. Thực ra nàng cũng không hiểu. Nhưng ban ngày, khi lần nhứ hai nghe thấy mọi người dùng khẩu khí cực kỳ hâm mộ nói về Nhan Duyên Chi, nàng không nhịn được mỉm cười.

Thật ra tâm tư của nàng rất tinh tế. Thời điểm đầu hạ, cây xương bồ mọc ra trong nước, trong đá. Nàng bỏ hài, xắn quần vãi lên đầu gối. Làn da trắng nõn ngâm trong nước trong, từng gợn sóng đùa nghịch bên trong nội tâm vui mừng lại sâu tư của nàng. Nàng thật cẩn thận nhổ cây xương bồ, lại cắt sửa thành một bó mềm mại, trong đêm tối lặng lẽ đặt ở dưới cửa sổ của hắn.

Không ai phát hiện ra. Sau khi nàng trở về, nằm ngủ say ở bên cạnh mẫu thân, nghĩ thầm, hẳn có thể để ý hay không, rồi sau đó đêm hôm sau đi ra xem xét?

Ngày hôm sau, nàng lại đi tiếp. Cắm một cây xương bồ mới, duyên dáng yêu kiều ở dưới cửa sổ. Nàng nghĩ, ngộ nhờ hẳn thật sự đi ra, nàng nhất định phải dừng cảm, mỉm cười với hẳn, hỏi hẳn có nhớ nàng hay không, sau đó nói cho hẳn biết, hương của cây xương bồ rất dễ chịu. Cây xương bồ im lặng nằm ở trong lòng nàng, nhưng hẳn không có xuất hiện. Nàng bị tâm tư của mình quấy rầy, gần như sắp ngạt thở. Nước mắt lại chảy ra. Nhưng nàng lại cảm thấy an tâm, nghĩ, hẳn không biết cũng tốt.

Nhiều ngày sau đó, mỗi ngày Thanh Hành đến, hẳn lại yên tĩnh nhận lấy, ngay cả tâm thăm hỏi cũng không có. Thanh Hành khó hiểu, nhưng lại vui mừng, có khi lại cảm thấy hẳn thật đáng giận.

Nàng lén lút tìm hiểu: “Nhan tiên sinh tuổi tác như vậy, nên có vợ rồi chứ.”

Bạn nữ của nàng ngạc nhiên nói: “Người không biết sau? Nhan tiên sinh trước giờ chưa lập gia đình”

Trong lòng nàng vừa ngạc nhiên lại vừa vui vẻ. Bạn nữ của nàng nói cho nàng biết: “Nghe nói Nhan tiên sinh là người quá chính trực, ở kinh thành không được như ý, cho nên đến Vĩnh Gia huyện chúng ta, mong muốn có một nơi thanh tĩnh đây...”

Trong lòng nàng có chút thương tiếc. Hẳn có phong thái như vậy, nên khoác áo tím đai vàng^[1] bước trên thềm ngọc. Mấy ngày trước Vĩnh gia Thái Thứ đến nông thôn tuần tra, Thanh Hành nhìn theo đuôi kỵ mã của hẳn, bộ dạng khí vũ hiên ngang thật khiến nàng vui mừng. Nàng cũng giống như các bạn nữ khác, cúi đầu thu tay áo, đứng ở bên đường. Nhưng ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối đều chuyên chú đuổi theo hẳn. Ánh sáng trong con ngươi không giống như vẻ yên lặng ngày thường của nàng.

Nhan Duyên Chi cuối cùng đã phát hiện ra nàng. Ánh mắt của hẳn như một dòng nước trong, chậm rãi chảy xuôi. Chưa từng lưu lại thứ gì, lại mang đi rất nhiều tâm tư của Thanh Hành.

“Thanh Hành, ngươi có biết hay không,” Có người nói “Muội muội của Nhan tiên sinh gả cho vọng tộc trong quận Lưu Hiến Chi. Lừa gia nhìn trúng tài hoa của Nhan tiên sinh, muốn tiến cử hẳn vào triều, còn muốn chọn cho hẳn một danh môn thực viện^[2] đây.”

[1] Áo quan

[2] Nữ nhi về nữ nhi hiền đức nhà danh môn, ý muốn tìm vợ.

2. Chương 03-04

Tam | Tâm trầm như tuyết

Khi thu tới, Thanh Hành hái hoa cúc cho lễ Trùng Dương. Đêm khuya thanh vắng dưới cửa sổ, nàng vẫn trước sau như một, thả bọc gói hoa cúc, lại nhặt hòn đá nhẹ nhàng để lên.

“Thanh Hành.” Một tiếng nói đột nhiên xuất hiện, nàng gần như sắp ngạt thở. Cũng không dám quay đầu lại. Nhưng nam tử này rõ ràng đứng ở đằng sau, hơi thở của hắn, có vẻ thương tiếc dịu dàng. Hắn nói, ta biết là ngươi.

Cuối cùng nàng cũng xoay người, nhưng nàng vẫn không đủ dũng khí. Nàng không cười, cũng không hỏi người còn nhớ ta không? Nàng chỉ cúi thấp đầu. Khuôn mặt của Nhan Duyên Chi ở dưới ánh trăng mỏng có một vẻ thanh khiết.

“Đây là cái gì?” Hắn chỉ vào bàn tay nàng.

Nàng giống như một đứa bé như thuần, mở tay ra, ngại ngần cười: “Là hoa cúc.” Hoa cúc phơi khô héo, nhưng giữ lại được độ ấm. Nhan Duyên Chi đưa tay nhận lấy, ôn nhu cười: “Cám ơn.”

Nàng nhớ là vừa rồi hắn gọi nàng là Thanh Hành, liền hỏi: “Làm sao ngươi biết tên ta?”

“Ta hỏi.” Hắn đàm đàm nói. Thanh Hành lập tức có một loại cảm giác hạnh phúc không lồ. Hắn hỏi, hắn hỏi! Vậy thì, hắn hỏi như thế nào? Đây, cô nương kia, cô nương mặc áo xanh, tên gọi là gì?

Thanh Hành hạnh phúc đến choáng váng.

Nhan Duyên Chi không rời đi. Hắn không nhận ý tốt của Lưu gia. Hắn nói: “Làm sao ta bỏ được ...” Thanh Hành vội hỏi: “Bỏ được cái gì?” Nhan Duyên Chi mỉm cười nói: “Bỏ được thiên nhiên sông núi nơi đây đây.”

“À.” Thanh Hành điềm nhiên như không đáp lời, trong lòng lại có chút mất mát.

Sau đó nàng lại gọi hắn “Nhan tiên sinh”

Nhan tiên sinh, Nhan tiên sinh, Nhan tiên sinh, nàng kêu từng tiếng, giòn tan như tiếng chuông. Kêu lên trong lòng, ôn nhu dịu dàng. Nàng mười lăm tuổi, nét mặt mới phát triển, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều có ý vị ôn nhu động lòng người.

Cuối cùng nàng hỏi hắn: “Bài thơ kia là ý gì?” Nàng lập tức nói ra, đem bài theo nàng lên lút nhớ lại nói ra không sai một tí nào.

Nhan Duyên Chi kinh ngạc, không phải không cảm động. Nhưng nụ cười hàm chứa một chút phật ý. Hấn nói: “Thanh Hành, người trong thơ kia, là Nguyễn Tịch[1], khoảng cách giữa y và chúng ta đã có hai trăm năm rồi...”

Hấn thản nhiên kể xong cô chuyện xưa này. Thanh Hành lần đầu nghe còn chăm chú, sau đó liền có chút thờ ơ gảy hoa cỏ trong tay. Nàng cười nói: ‘Là vậy sao, cái người tên Nguyễn Tịch đấy đúng thật là ngốc, không có đường thì trở về đi, làm sao phải khóc chứ?’

Nhan Duyên Chi nở nụ cười, vuốt đầu nàng, yêu thương cười: “Nha đâu người đấy, đau thương khi rơi vào đường cùng, người làm sao hiểu được?” Nói xong, lại nghiêm túc nhìn nàng nói: “Chỉ ở nơi sông núi này, làm hao mòn một ngày mười tính, cũng là may mắn đi?” Trong giọng nói của hấn có một loại cô đơn. Thanh Hành không hiểu, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng.

Sau đó, Nhan Duyên Chi dạy nàng đọc thơ. Giọng của Thanh Hành mềm mại tinh tế. Đọc thơ cổ, Phiên Phiên đường Tiền Yên[2], mềm mại như ngọn trúc rủ, Tây Bắc có lầu cao ... Đột nhiên đọc đến “Tân hôn cùng chàng, hai người ân ái đâu nghi”, nàng đỏ mặt, trái tim đột nhiên run lên, lại trộm thăm dò Nhan Duyên Chi. Nhưng hấn lại chỉ khoanh tay đứng cạnh cửa sổ, như đang có suy nghĩ gì đó. Chỉ là vẻ mệnh mông trong mắt hấn lại khiến Thanh Hành băn khoăn.

“Tiên sinh, tiên sinh!” Nàng kêu lên một tiếng giống như dỗi. Nhan Duyên Chi quay đầu lại, trong thần sắc mất đi vẻ tịch liêu. Hấn vẫn bình tĩnh mỉm cười.

Mỗi lần Thanh Hành đến đều mang theo dưa bở mở hái, quả hồng, mơ , hạnh. Nàng xách rổ, cười khanh khách nói: “Tiên sinh, người ném thử đi.” Sau đó, luôn ngẩng đầu nhìn hấn ăn hết, trong lòng vui mừng vô cùng. Có khi, nàng cố ý trộn thêm một chút me chua, Nhan Duyên Chi sợ chưa, nhíu mày, cố nhịn. Nhìn bộ dạng hấn đau khổ không chịu nổi, vẫn đoan trang vô cùng. Thanh Hành cười to. Rất ít khi nàng tùy tiện như vậy. Cảnh đời mấp mô, mẫu thân u buồn, khiến nàng chưa bao giờ thoải mái như thế.

Sau đó, Nhan Duyên Chi nói với nàng: “Thanh Hành, sau này người có thể không cần gọi ta là tiên sinh, gọi ta là Duyên Niên đi.” Duyên Niên là tên tự của hấn. Thanh Hành cũng nói được, cũng không nói không được. Nàng vẫn gọi hấn là tiên sinh. Nàng đối với hấn, là thứ tình cảm có chút hèn nhút, nàng nguyện ý ngược nhìn hấn. Một tiếng tiên sinh này, đó là sự ngưỡng mộ của nàng.

Tình yêu của nàng, bắt đầu từ lòng ngưỡng mộ. Bởi vậy, nàng thời thời khắc khắc đều phải gọi hấn là tiên sinh, tiên sinh ...

Mẫu thân của nàng thấy nàng mấy ngày nay vui vẻ, trong lòng cũng vui mừng. Nàng thử hỏi con gái: “Con có đồng ý gả cho Nhan tiên sinh không?” Thanh Hành ngần ra, rất nhanh dấu miệng nói: “Con không cần, hấn, hấn, hấn sắp ba mươi rồi, già như vậy!”

Đây cũng không phải là lý do của nàng. Sau khi nói trái với lương tâm, hai má nàng liền đỏ ửng lên.

“Đứa gốc này.” Mẫu thân thở dài, phụ thân người còn lớn hơn ta hai mươi tuổi đấy ...

Thanh Hành hoảng sợ. Phụ thân! Đây là hai chữ sắc nhọn. Nàng khiếp sợ, nàng không thể tưởng được mẫu thân có thể không báo trước mà nói đến ông.

“Thanh Hành, Viên phủ phái người tới nói, cha con tính mấy ngày nữa đón con trở về.”

“Nương, còn người?”

“Con là cốt nhục thân sinh của hần, dù thế nào đi nữa hần cũng phải đón con về. Còn ta, đã không thể tiếp tục tiến vào cửa nhà hần ...”

Thanh Hành quật cường quay mặt qua, bình tĩnh nói: “Vậy con cũng không đi. Nương, người đã nói với con, con không có phụ thân.”

Nàng tình nguyện không có phụ thân. Đã nhiều năm như vậy, tin tức của ông ta đều mỏng manh như cũ. Đây không phải thân thiết, là bồi thường chút ít còn hơn không. Nhưng mà, đây là vốn sinh tồn duy nhất của mẹ con nàng.

[1]: Bài thơ ở chương trước, nghe nhắc lại nên húng biên tập lại đoạn thơ này

Tiếng Hán:

•

Dịch nghĩa

Ngũ quân vịnh – Nguyễn bộ binh

Tác giả: Nhan Duyệt Chi

Nguyễn công tuy luận tích, thức mật giám diệc động.

Trầm tuý tự mai chiếu, ngụ từ loại thác phúng.

Trường khiêu nhược hoài nhân, việt lễ tư kinh chúng.

Vật cổ bất khả luận, đồ cùng năng vô đồng.

Chỉnh nghĩa:

Nguyễn công tuy nhìn rõ, biết bí mật cũng im

Say giống như chôn chiếu, thay cho lời chối từ

Gào tên người một tiếng, lời vượt quá kinh người

Vật cổ không thể luận, đường cùng có thể khóc không?

- Nguyễn Tịch từng là bộ binh hiệu uý, cho nên xưng y là Nguyễn bộ binh. Bề ngoài y u ám nhưng nội tâm lại có hiểu biết tinh táo, câu đầu tiên của thơ nói: “Nguyễn công tuy luận tích, biết mật giám cũng động.” Sử truyền nói Nguyễn Tịch hỉ nộ không thể hiện ra ngoài mặt, là người không thích bình luận, cố tình làm ra vẻ không khó hiểu, thực ra y nhìn rất tỉ mỉ, năng lực quan sát đối với từng thời điểm rất chính xác. Thời điểm Tào Sảng phù chính, từng triệu y làm tham quân, Nguyễn Tịch mượn bệnh từ chối, ở Bình Cư Điền, qua năm Tào Sảng bị giết, người thời đó đều bội phục y nhìn xa trông rộng, cái này đủ để nói rõ khả năng ẩn giấu và im lặng của Nguyễn Tịch, chỉ là vì tránh hoạ liên thân.

“Say giống như chôn chiếu, thay cho lời chối từ” biểu hiện hai phương diện chủ yếu của Nguyễn Tịch: Uống rượu và làm thơ. Trong “Tấn Thư” từng nói qua: “Tịch vốn có chí cứu đời, tận hết sức với Ngụy, Tấn, thiên hạ nhiều chuyện quá sức, danh sĩ đâu làm hết toàn bộ, Tịch do không cùng với việc đời, lấy uống say làm thường. Văn Đế ban đầu muốn Vũ Đế cầu hôn cho Tịch, Tịch say sáu mươi ngày, không thể lĩnh chỉ. Bị trách mắng nhưng không thể dõn tội, đành lấy lý do say như chết được miễn.”

“Gào tên người một tiếng, vượt qua lời kinh động” Sử truyền khái quát về cuộc đời Nguyễn Tịch, theo “Ngụy thị xuân thu” có nói, Nguyễn Tịch thừa nhỏ từng bơi ở Tô Môn sơn, Tô Môn sơn có một ẩn sĩ ở ẩn, Nguyễn Tịch tới đàm chuyện cổ xưa với hã, cùng vãn về nghĩa ngũ đế tam vương”, nhưng Tô Môn tiên sinh không

nói với y một lời, Nguyễn Tịch vì thế mà gào to một tiếng vang dội trời xanh, Tô Môn tiên sinh chỉ thần nhiên cười, sau khi Nguyễn Tịch xuống núi, chỉ nghe thấy trong núi vang lên một tiếng kêu to như tiếng Phượng Hoàng, biết là Tô Môn tiên sinh trả lời, đây mới là bản lĩnh”gào”. Những chuyện về Nguyễn Tịch không bị lễ giáo trói buộc cũng có rất nhiều, trong “Thuyết tân ngữ qua các thế hệ” có nói, sau khi mẫu thân Nguyễn Tịch qua đời, Nguyễn Tịch vẫn còn say bí tỉ xoa tóc ngồi dạng chân ở trên giường, Bùi ngồi dưới đất khóc phúng viếc một hồi rồi mới đi, có người hỏi Bùi Giai “Đã là phúng, sau khi người chủ khóc, khách nhân mới được lễ. Nếu Nguyễn Tịch không khó, người khóc cái gì chứ?” Bùi nói: “Người bên ngoài Nguyễn Phương không sùng lễ chế ; ta ai lừa tằm thường trong nhà, cố lấy nghi quỹ ỉnh thôi.” Lại như chuyện chị dâu từng về nhà mẹ đẻ, Nguyễn Tịch ra tạm iệt, ở trong xã hội phong kiến nam nữ thụ thụ bất thân đây là chuyện bị người chê trách, không hợp lễ phái, Nguyễn lại nói: “Lễ nghi là do ta đặt đấy.” Nhan Duyên Chi nói Nguyễn Tịch có thể vượt qua lễ phái, khiến mọi người kinh ngạc.

“Vật cố không thể, đường cùng có thể khóc không?” giải thích nguyên do vì sao Nguyễn Tịch không thích bình luận kẻ khác, đối với sự đời không cần bình nguyên nhân, bởi vì thế đời vốn đã không thể bình thuận nổi, nhưng mà sự xúc động và phần nộ cùng bất mãn của hắn lại vì giữa đường cùng mà bật khóc ra ngoài.

_____ quá hại não, không tìm được trên mạng VN, chẳng có gì về ông này cả, mò mẫm edit mỗi cả eo _____

[2] Nhà nước đầu tiên của người Tiên Ty ở vùng Đông Bắc, TQ, do Mộ Dung Hoảng thành lập năm 337, diệt vong năm 370 – Đoạn thơ miêu tả sự ngắn ngủi của nước này.

Tứ | Không bằng trở lại

Đảo mắt, đã là mùa xuân thứ hai. Mùa xuân ở Vĩnh Gia, chim oanh bay khắp dải cỏ. Nhan Duyên Chi ngược nhìn lên bầu trời trong vắt, nói “Thanh Hành, ta phải đi rồi.”

Trong tay Thanh Hành cầm sợi chỉ, ánh mắt đuổi theo con diều trong gió. Con diều hình hồ điệp, bên trên vẽ khuôn mặt cô gái, nàng nhìn được nét vẽ của Nhan Duyên Chi trong bức họa. Lúc này, con diều của nàng đang bay về phía đám mây. Nàng quay đầu lại hỏi: “Tiên sinh, người nói gì vậy?”

Nhan Duyên Chi im lặng chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng vẫn nói lại: “Ta muốn rời khỏi Vĩnh Gia.”

Thanh Hành nói: “Nhưng mà, chính người từng nói qua, người thích ở nơi sông núi thiên nhiên này mà!” Nhan Duyên Chi trầm mặc. Thanh Hành còn nói: “Vĩnh Gia không chỉ có sông núi, Vĩnh gia còn có ... còn có ...” Nàng bỗng nghẹn lại, nói không được. Nhan Duyên Chi nói: “Ta biết, ta biết.” Hắn nhìn nàng, ánh mắt sáng lấp lánh.

Hắn biết, nhưng mà hắn vẫn rời đi. Vào mùa xuân tháng ba, khi sắc xuân vẫn còn thấp thoáng, hắn rời đi.

Tinh thần Thanh Hành chán nản. Nàng vẫn là nữ tử dịu dàng ngoan ngoãn, mặc dù tâm hồn đã vỡ, nhưng vẫn chỉ yên lặng cúi đầu. Nàng cảm giác mình trước sau vẫn là kẻ hèn mọn, hắn có tài, hắn phong nhã, nàng tự biết không trèo cao được. Nhưng mà, nàng tình nguyện cả đời đều ngưỡng mộ hắn như vậy. Hèn mọn quen rồi, nàng cảm thấy có chàng để nâng liền muốn nâng cao ngang mày. Nhưng người kia, cuối cùng vẫn phải rời đi. Thôn quê xanh thẳm này, sơ sài như vậy, rốt cuộc cũng không xứng với hắn, hắn nở một nụ cười nhàn nhạt. Thanh Hành khóc không thành tiếng, nói: “Tiên sinh, vì sao không dẫn ta đi?”

Nhan Duyên Chi quay sang, vẽ mặt của hắn ẩn trong bóng tối. Tiếng của hắn truyền đến theo gợn nước, nói một câu rất rõ ràng: “Con đường phía trước như thế nào, còn chưa thể biết, ta nào có thể chậm trễ người?”

Hắn một đường bắc thượng, tiếp nhận chức phụ tá hoàng thái tử.

Lúc này, chính là khởi đầu của Nam Triều. Vương triều của bọn họ, tên gọi là “Tống”, nó thay thế phân nửa giang san hơn một trăm năm của Đông Tấn. Đường kim thái tử Lưu Nghĩa Phù, là con trai cả của Vũ

để Lưu Dụ. Lư Lăng Vương Lưu Nghĩa Chân là thứ tử. Còn Nghi Đô Vương Lưu Nghĩa Long, là con thứ ba ...

Khi Thanh Hành biết những việc này thì nàng đang ở trên xe ngựa xóc nảy. Lúc này, trang phục của nàng lộng lẫy rực rỡ, áo tím đậm, la quần màu vàng cam, thêm áo khoác lụa sáng màu mỏng. bộ đồ rực rỡ này tôn lên khuôn mặt phù dung thanh thủy của nàng.

Thì ra nàng xinh đẹp như vậy. Thời điểm rời khỏi Vĩnh Gia nàng cúi đầu, đứng bên bờ suối trước cửa nhà, hai tay vốc lên một nắm nước. Nước chảy qua con người có chút dịu dàng của nàng, ánh mắt lại càng sáng hơn. Nàng nhìn mặt nước gợn sóng, chiếu lên dung nhan củ nàng, làm rung động lòng người. Nàng giật mình, trong chớp máy này, tâm tư rối rắm.

Mẫu thân của nàng vẫn ở lại Vĩnh gia thôn. Bà nói: “Thanh Hành, con sẽ không bạc mệnh, không được giống như nương ... đấy!”

Nàng nhớ kỹ. Nghĩ giống như giận dỗi, cả đời này, nàng muốn cắm tú phồn hoa. Nàng mới mười lăm tuổi. Nàng nghĩ, nếu hắn đã rời đi cắm tú phồn hoa chắc là nhân sinh viên mãn thôi.

Hắn đã rời đi. Nàng ở lại nông thôn chỉ là trò cười.

Nàng cũng rời đi, để lại một mình mẫu thân của nàng.

“Thanh Hành, cha của con là Tả Quang Lộc đại phu, còn ta xuất thân quán rượu ngoài chợ, chỉ là thị thiếp của hắn mà thôi.”

“Thanh Hành, là Viên gia đại nương không chấp nhận chúng ta, mới đuổi chúng ta đi.”

“Thanh Hành...”

Nhưng lúc này nàng đã không còn là Thanh Hành nữa. Nàng kêu là Tề Quý, Viên Tề Quý. Ngồi trên xe ngựa chạy về phía kinh sư – thành Kim Lăng.

Trong cửa son nhà Viên gia, nàng gặp được phụ thân mười hai năm chưa từng thấy, Tả Quang Lộc đại phu Viên Trạ. Đường như ông là kẻ quyền cao chức trọng, nữ nhân thành đàn, nhưng chỉ nóng bỏng liếc mắt nhìn nữ nhân một cái, sau đó, một chút nhiệt tình lại làm như hờ hững biến mất. Một chút nhiệt tình đối với Thanh Hành cũng tắt theo đó. Nàng biết, bởi vì mẹ đẻ nghèo hèn, hắn e ngại không muốn nhận các nàng. Nàng vĩnh viễn sẽ không quên, đoạn năm tháng không trọn vẹn kia.

Mãi về sau Thanh Hành mới ngộ ra nguyên do thâm kín kia. Phụ thân kiêng kị chính phu nhân, là bởi vì dòng dõi của bà, Lang Nha Lâm Nghi Vương thị. Trước kia, khi mới xây dựng Đông Tấn, trong thành Kim Lăng có lưu truyền “Tư Mã Vương, cộng thiên hạ.’ Tư Mã, là họ vua Đông Tấn. Vương, cũng là Lang Nha Lâm Nghi Vương thị. Hiện giờ, con người đổi thay, nhưng phần tôn quý này vẫn không giảm.

Viên phu nhân mặt phấn hàm uy, liếc mắt nhìn nàng từ trên cao xuống. Thanh Hành vẫn dịu dàng nhất quán. Viên phu nhân cuối cùng cũng cười cười, nói: “Được, tốt lắm, sau này ta cũng là mẫu thân của người rồi.”

Thanh Hành ngẩn ra, thật hiền thực cúi đầu đáp: “Dạ”

Qua mấy ngày, Vũ Đế băng hà, thái tử Lưu Nghĩa Phù thế chỗ. Sau mấy tháng, nàng ngồi ở trong xe ngựa hướng về phía Hoàng thành.

3. Chương 05-06-07

Ngũ | Vu dĩ thái phồn

Lúc nàng ôm cây tỳ bà đứng ngoài rèm bước vào trong nhà thủy tạ đèn lồng rực rỡ, đã có tiếng kêu lên xúc động. Nàng biết mình thanh lệ tuyệt trần, trong lòng cũng không phải không đắc ý. Nhưng một phần cảm phần, chung quy vẫn quanh quẩn không tan.

Các màn vải, đối mặt với nàng là Trương thái hậu cùng đông đảo chúng thân quyến cung nữ trong cung. Nàng chỉ cúi đầu, dung nhan tươi đẹp của các nàng đầy, nàng chưa từng liếc mắt nhìn qua một cái, vẫn chỉ cúi thấp đầu, tiếng đàn trang tranh kia mượn theo thể nước, thông thả truyền đi. Lòng của nàng, vốn không ở nơi đây, đột nhiên lại nghe tỷ tỷ ruột của hoàng đế, Nghĩa Hưng công chúa hỏi: “Mẫu hậu, đây là con gái của vợ cả Viên gia, ngài vừa lòng chưa?” Chung quanh có tiếng cười mơ hồ.

Thanh Hành với ngón cái trùng điệp kéo dây đàn, khúc đàn trở nên vội vàng. Sắc mặt nàng trắng bệch, trong nháy mắt này, cuối cùng nàng cũng hiểu ra dụng ý của Viên phu nhân. Thì ra là thế. nàng đang nhớ lại mọi chuyện nghe ở trên đường.

Đương kim hoàng đế mới đầy hai mươi, cử chỉ hoang đường, lại đi trong vườn Hoa Lâm mở tửu quán, tự mình bán rượu. Còn việc triều chính, lại do cố mệnh đại thần Tạ Hối, Từ Tiễn Chi cầm giữ, hẳn cũng không hỏi qua.

Hoàng hậu của hắn, là người được an bài khi Vũ Đế Lưu Dụ còn đang trị vì. Chính là Hải Diêm công chúa Tư Mã Mậu Anh của Đông Tấn. Nhưng hoàng hậu lớn hơn hắn mấy tuổi, thông gia chính trị, chưa từng nói đến cảm tình. Thứ hoàng đế hiện giờ cần có nhất, có lẽ là một thê tử tướng mạo xuất chúng mà tuổi tác lại tương đương, dùng nữ sắc để làm tiêu tan hành vi hoang đường của hắn.

Đây nhất định là tính toán của thái hậu. Có điều mặc dù Viên gia muốn dựa dẫm vào quyền thế, Viên phu nhân cũng không mong nữ nhi ruột thịt của mình tiến vào nơi thâm cung khó lường, nên mới đón Thanh Hành trở về. Chỉ đón một mình nàng, cũng không hứa ầu thân nàng về. Lúc này Thanh Hành mới chính thức hiểu rõ dụng ý trong này.

Nàng bỗng cảm thấy nhục nhã. Đàn hết khúc nhạc, tạ ơn lĩnh thưởng rồi vội vàng rời khỏi. Khéo léo đối đáp, nàng chỉ nói ít ỏi mấy lời. Tâm thần nàng đã rối loạn, không biết phải làm sao. nàng muốn cầm tú phồn hoa, nhưng mà cái kiểu này thì nàng đúng là phải chạy trốn chết. nàng không muốn cuộc hôn nhân vội vàng này, lại càng không muốn lấy phu quân hoang đường kia.

Đây mới là quan trọng. Nàng lấy lại bình tĩnh, vòng qua rèm lụa mỏng, bỗng nhiên ngăn ra. Còn cách tấm màn, chỉ thấy được khuôn mặt mơ hồ phía trước, nhưng thân huyền y huân thường, lại vô cùng rõ ràng. Người nọ liền phật mở màn vải, không kiêng nể gì nhìn nàng, đôi con ngươi sáng trong mỉm cười.

Thanh Hành có chút kích động.

Lưu Nghĩa Phù mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt hơi xoay trở lại, giống như không chút để ý nói: “Trẫm mới nghe thấy tiếng tỳ bà của người, người tên là gì?”

Trong chớp mắt nàng đập mạnh và loạn nhịp. Lục lọi suy nghĩ. Sau đó, nàng ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào hoàng đế, nói: “Vu dĩ thái phồn, vu giản chi trung.”*

Lúc này, nàng tuyệt đối không phải Thanh Hành ở Vĩnh Gia thôn.

* Thái phồn – kinh thi.

Lục | Tổ tâm kham oán

Nàng nghiêng mình rời khỏi, còn chưa ổn định lại tinh thần. Ở bên ngoài nhà thủy tạ, tiếng ca vũ thanh bình, những vương hầu công khanh này, yên ả say sưa. Nàng âm thầm, nghĩ thầm, Nhan Duyên Chi hiện giờ làm Trung Thư lang, hẳn là đã đứng trong hàng ngũ này rồi. Ngay cả tâm tư đi tìm kiếm nàng cũng không có. Chỉ yên lặng chăm chú nhìn vào ao nước, lòng lúc nóng lúc lạnh, rung động cuối cùng này vì hắn mà ra.

Nàng cũng không quay về bên cạnh cha. Trong lòng có cảm giác lạnh lẽo, Vu dĩ thái phiến, vu giản chi trung*... Nàng cúi đầu trầm ngâm. Đột nhiên có một nam tử xa lạ nhẹ nhàng đến gần. Nàng kinh ngạc quay đầu lại. Nam tử kia mặc áo tím, khuôn mặt tuấn dật, thần thái không tầm thường, mở miệng đoan chính mà lại không trang trọng: “Cô nương cũng tiến cung dự bữa tiệc của Thái hậu sao?”

Nàng gật gật đầu. Nam tử kia ngẩn ra, quan sát nàng thật kỹ, lại nói: “Ta nghe người ta nói, thái hậu mời nữ quyến bên ngoài là muốn tuyển phi cho hoàng huynh...”

Thanh Hành cả kinh, thầm nghĩ, đây là vị điện hạ nào? Hắn thẳng thắn như vậy, nàng cũng yên tâm hơn. Nàng ảm đạm cười nói: “Ta đây bình thường như vậy, nhất định không được tuyển.” Nam tử kia nhẹ nhàng lắc đầu: “Ánh mắt hoàng thượng há lại kém như người nghĩ.”

“Hả?” Thanh Hành nở nụ cười, hiếm khi nào thấy thoải mái liền có chút tâm tư vui đùa “Vậy chúng ta đánh cược xem?” Nam tử kia lại có chút buồn bã: “Nếu hoàng thượng thật sự nạp người làm phi, ta cũng chẳng có cách nào tìm người mà thực hiện.”

Hai người nói chuyện giống như đã quen biết từ trước. Không biết thời gian đã qua bao lâu.

Thì ra hắn là Lữ Lăng Vương Lưu Nghĩa Chân. Không hiểu sao trong lòng Thanh Hành, lại nảy lên một chút sóng. Mặc dù chưa từng thay đổi đáy lòng, lại biết hắn tuyệt đối không tầm thường. Huống chi, hắn còn có địa vị như vậy. Thanh Hành hơi trầm ngâm, trong lòng liền có chút tính toán mơ hồ - nàng nghĩ, nàng cần một người, có thể có địa vị riêng để bảo lãnh nàng.

Thế nhưng, Nhan tiên sinh nàng tâm niệm mãi không quên lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này, hắn chấp tay tiến lên. Thản nhiên, chấp tay thi lễ chào hỏi. Hắn nói: “Vừa rồi không tìm thấy điện hạ, thì ra là ở đây.” Hắn nói: “Điện hạ, thơ của Tạ Khang Nhạc đã qua mười lần bài rồi, thần cũng miễn cưỡng đối mười lần bài, đang định tìm ngài bình luận.” Hắn nói...

Bỗng hắn quay đầu lại. Tim Thanh Hành đập vốn đang đập chậm lập tức lại chạy nhanh như thỏ. Trong tâm nàng có oán. Sau này nàng nghĩ, lúc trước Nhan tiên sinh cự tuyệt ý tốt của Lưu gia, thật ra không phải vì nhớ nhung sông núi của Vĩnh Gia. Một khi có cơ hội tốt hơn, ví như làm cho thái tử, hắn vẫn sẽ bỏ tất cả mọi thứ, đón lấy phần hậu hĩnh này. Cơ hội không có gì xấu, chỉ là ý không tốt. Vậy thì, Vĩnh Gia được coi là gì? Chẳng qua chỉ là nơi hắn ở tạm khi ngã lòng thôi. Còn nàng, coi là gì chứ?

Lần này gặp lại, trong mắt nàng hàm chứa nước mắt. Còn Nhan Duyên Chi, chỉ nhẹ nhàng liếc nhìn nàng một cái. Thanh Hành nghĩ, bọn họ nên làm bộ như mới gặp. Nàng cố trấn định, cúi người thi lễ, Nhan Duyên Chi lại nói: “Ta cùng Viên cô nương, là cố nhân gặp lại.”

Thanh Hành kinh hãi. Trong lòng đang vui vẻ, hay là hắn... Nhan Duyên Chi lại nói với Nghĩa Chân: “Trước kia khi còn ở Vĩnh Gia thường xuyên gặp Viên cô nương cùng mẫu thân của nàng...”

Nghĩa Chân nghi hoặc nhíu mày, như có suy nghĩ gì đó. Thanh Hành đau khổ không nguôi gục đầu xuống. Nhan Duyên Chi bâng quơ tự thuật lại, bóc hết chuyện cha nàng cố gắng che giấu ra: nàng là con thiếp, nàng vốn không được Viên gia thừa nhận, nàng được nuôi sống ở nông thôn...

* Thái phiến – kinh thi.

Thất | Đào chi yêu yêu

Cả đoạn đường xuất cung Thanh Hành không ngừng buồn bực. Nàng liên tục nghĩ đến lời nói của Nhan Duyên Chi, trong lòng không kim được nghi hoặc, Nhan tiên sinh chẳng lẽ cũng chê xuất thân của mình?

Nàng ảm đạm, lặng lẽ rơi lệ ở chỗ không người. Cho dù hắn vẫn là Nhan tiên sinh trong lòng nàng, nhưng chính nàng lại giết mình hiểu ra, chỉ nói là hận hắn. Hắn để lại nàng Vĩnh Gia, hắn phá hủy nhân duyên có thể phát triển của nàng và Lữ Lăng Vương, ngụ ý của hắn tổn hại nàng cũng hiểu được, nàng là nữ nhân

sinh bởi thiếp, thân phận nghèo hèn.. Hắn ghét bỏ nàng, thậm chí còn không uốn cho nàng hạnh phúc nàng có thể có.

Thế nhưng , trong lòng nàng vẫn tồn tại suy nghĩ mong mỏi. Nếu, nếu Nhan tiên sinh có dụng tâm khác thì sao?

Về đến nhà mấy ngày, chợt thấy thánh chỉ đến. Mọi người đều chạy ra, tử muội, nha hoàn đều nhìn nàng. Nhưng Thanh Hành vẫn điềm nhiên, đầu lông mày khẽ chau lại, khóa chặt tất cả tâm tư, chỉ yên lặng.

Nhanh chóng bước đi. Lại nghe thấy hoàng đế nạp Viên gia tiểu nữ Thái Phồn là phi. Thái Phồn là muội muội khác mẹ của Thanh Hành, là nữ nhi thân sinh của Viên phu nhân. Viên phu nhân khóc đến dậm chân kêu trời, vừa thấy Thanh Hành liền tức giận mắng: “Tiện nhân nhà ngươi! Không phải cho người tiến cung sao, tại sao lại biến thành Thái Phồn chứ! Thái Phồn trước giờ đều ở khuê phòng, ai biết tên nó...”

Thanh Hành thầm nghĩ là người lợi dụng ta, như vậy là công bằng.

Nhưng thấy Thái Phồn khóc sụt sùi từ trên đất đến khi lên xe đi, trong lòng Thanh Hành cũng lo sợ bất an. Thái Phồn tuổi tác tương đương nàng, sinh ra đã có tư sắc xinh đẹp. Nhưng khó bảo đảm hoàng thượng sẽ không truy cứu. Nhưng ai có thể bảo toàn cho nàng, Lữ Lăng Vương sao? Hắn sẽ chú ý tới xuất thân của nàng. Nàng không tìm được lại nhớ tới Nhan Duyên Chi.

Còn chưa kịp nghĩ lại, Nghi Đô vương Lưu Nghĩa Long trấn thủ Giang Lăng đã phái người tiến đến cầu hôn. Tam hoàng tử Lưu Nghĩa Long của Vũ Đế Lưu Dụ, nổi danh đã lâu. Nói hắn cao bẩy thước năm tấc, uyên bác hơn cả kinh sử, đối đãi với kẻ hầu hòa nhã. Viên phu nhân thật ra đã sớm có tính toán, muốn gả thân sinh nữ nhi Thái Phồn cho hắn, bình thường cũng ám chỉ qua lại nhiều. Chờ đợi Nghĩa Long thật sự tiến đến cầu hôn, thì Thái Phồn đã tiến cung.

Phụ thân của nàng Viên Trâm nói với nàng: “Chuyện Thái Phồn coi như xong đi. Nghi Đô Vương cầu hôn Viên gia, Nhan Trung thư cầu hôn con, con xem...”

Thanh Hành kinh hãi, cái tên Nhan Duyên Chi giống như nước tràn đê, nghiêng đảo cả thân xác lẫn tinh hần gây yếu của nàng. Nhưng nàng vẫn yên lặng. Hắn cuối cùng cũng đến. Nàng cảm thấy rộng mở. Nhưng tâm nàng lúc này đã không giống ngày xưa.

Viên Trâm chờ một lát, hỏi lại: “Trong lòng con tính thế nào?”

Nàng ngẩng đầu, nói từng chữ một: “Con gả Nghi Đô Vương.”

Viên Trâm cười nói: “Đứa nhỏ con thật tốt số.”

Tốt số? Nàng cười lạnh.

Trước đêm lấy chồng, ở trong mộng. Mẫu thân của nàng nói với nàng: “Thanh Hành, con sẽ không bạc mệnh, đừng giống như nương...!”

Mũ phượng khăn quang vãi, nàng nhớ tới mẫu thân nàng ở Vĩnh Gia thôn xa xôi, nước mắt chảy một chặp.

4. Chương 08-09 End

Bát | Thiệu hoa thắng cực

Tề Quý, Tề Quý. Nghĩa Long gọi nàng như thế. Mới đầu Thanh Hành luôn ngỡ ngàng, lâu dần cũng thành quen. Sẽ không còn ai kêu nàng Thanh Hành nữa. Đã một đi không trở lại.

Nàng hôm nay là Nghi Đô Vương phi.

Đêm tân hôn, khăn hồng vén lên, trước mắt là một cảnh đồ hoàn toàn xa lạ, cùng với con người gợn sóng vui sướng của vị hôn phu của nàng: “Tại sao là nàng?” Hấn kinh hỉ hỏi.

Thanh Hành không hiểu gì. Trong chớp mắt này, nàng nhìn rõ ràng vị hôn phu của mình, cao to, mắt phượng ung dung. Nàng hỏi hấn: “Điện hạ từng gặp ta sao?”

Nghĩa Long cười nói: “Ta nhớ được, người là nữ tử đàn tỳ bà ngày ấy ở nhà thủy tạ.”

Một câu này, trong lòng bỗng nổi sóng. Nghĩa Long lại hỏi: “Chẳng lẽ hoàng thượng nạp Viên phi không phải nàng sao?”

Thanh Hành là nữ tử tinh tế dịu dàng, cũng biết cúi đầu nhận. Nàng nói: “Ta với điều này vô duyên.”

“Vậy thì, cùng ta là có duyên sao?” Nghĩa Long cuối cùng cũng hỏi theo ý tứ của nàng. Nàng cúi đầu, trong lòng mất mát. Sau này Nghĩa Long mới nói cho nàng biết, khoảng khắc nhìn thấy nàng ôm cây đàn tỳ bà trước ngực, ta đã thích nàng. Sau đó không lâu nghe nói hoàng thượng nạp Viên thị, chỉ nói là người. Rồi ta tới cầu hôn Viên phủ, nghĩ thâm, cưới được tỳ muội cô gái kia cũng tốt.

Tấm lòng si này, khiến Thanh Hành kim không được mỉm cười. Nhan Duyên Chi chưa từng có tâm ý muốn nàng như thế. Nhưng hiện giờ, tất cả đều là quá khứ.

Ngày ở Giang Lăng vương phủ, Thanh Hành bắt đầu đọc sách. Ở trong thư phòng Nghĩa Long, nàng ngâm thơ, đọc sách sử, cũng xem vài bộ sách bói toán linh tinh. Nàng vẫn yên lặng như trước. Nghĩa Long tuổi còn trẻ, đối đãi với nàng cũng ôn nhu săn sóc, cho dù trong phủ còn có vài thị thiếp có tuổi trẻ có dung mạo xinh đẹp, Thanh Hành cũng chỉ đưa mắt cười. Nàng thật sự không thêm để ý. Như hiện tại, nàng có thể yêu cầu xa với gì đây? Mà ở trong mắt Nghĩa Long, hoa nhiều như gấm, cuối cùng cũng không thể so sánh với một đầm nước trong là nàng.

Không lâu sau, Lư Lăng Vương Nghĩa Chân vì mưu phản bị giết. Thanh Hành biết được, giặt mình kinh hãi, thiếu chút nữa mình đã gả cho hấn. Nàng lại nghĩ tới, Nhan tiên sinh là cận thần bên cạnh Hoàng thượng, nhất định đã sớm biết sát ý của Hoàng thượng. Bởi vì Lư Lăng Vương tài hoa vượt trội, quyền thế bức người, buông thả không chịu trời buộc. Như vậy, ngày hôm đó hấn nói như vậy, cũng là vì bảo vệ nàng sao?

Thời điểm tin tức Thái Phồn bị biếm vào Lãnh cung rơi vào trong tai Thanh Hành ở trong Giang Lăng vương phủ thì nàng và Nghĩa Long đã có đứa con đầu. Đó là một cô bé phần điêu ngọc mài. Nghĩa Long an ủi nàng: “Bào muội của nàng...” Thanh Hành cũng có vài phần áy náy. Nhưng, không hơn.

Sau đó, Cảnh Bình năm hai, Cố mệnh đại thần Tạ Hối, Phó Lượng, Từ Tiễn Chi phế Thiếu đế Lưu Nghĩa Phù. Quý sửu tháng sáu, sứ giả ở Kim Lăng đi vào trong Giang Lăng vương phủ, truyền đạt ý triều thần ủng hộ lập Nghi Đô vương Lưu Nghĩa Long. Nghĩa Long do dự, nói với Thanh Hành: “Không biết tin tức này có đáng tin không, Tạ Hối, Phó Lượng, Từ Tiễn Chi ngay cả hoàng đế cũng dám giết, ta tùy tiện vào kinh, nếu có chút sơ xuất ...”

Thanh Hành suy nghĩ nhanh chóng, liền nói: “Điện hạ không cần lo lắng, ba người bọn họ quyền cao chức trọng, nhưng cũng chỉ là thần tử. phé đi một hoàng đế, nhất định không dám tùy tiện phế người thứ hai. Huống chi, Giang Lăng ta binh nhiều tướng mạnh, đây đều là hậu thuẫn cho điện hạ, cần gì phải sợ?”

Suy nghĩ tiếp, nàng lại chậm rãi nói: “Ba người này chịu sở thác của tiên đế, đều là trung thần, mới thật sự làm chuyện phé đế hoang đường đó, bằng không, sao bọn họ dám gánh vác nguy hiểm này? Chỉ là bọn họ vừa mới phé đi một đế vương, trong lòng bất an, e là cũng có chút cảnh giác đối với ngài đó”

Nghĩa Long cảm thấy kinh nể, hỏi nàng: “Vậy ta nên xử lý thế nào đây?”

Thanh Hành trầm ngâm: “Ngài không ngại tỏ rõ lòng mình trước, biểu lộ rõ ràng ngài sẽ không truy cứu việc họ hành thích vua”

Thanh Hành vốn là người cẩn thận tinh tế, mấy ngày trở lại đây đều dốc lòng đọc sách, lời này nói rõ rất có kiến thức. Quả nhiên, tất cả như lời nàng nói.

Tháng tám Nguyên Long lên ngôi, thay đổi niên hiệu là Nguyên Gia. Một tháng sau, lập Viên Tề Quý làm hoàng hậu. Thanh Hành xúc động, cuối cùng cũng có ngày hôm nay. Mà thế nhân lại không biết, nàng từng là một cô gái bơ vơ nuôi lớn ở nông thôn.

Lưu Nghĩa Long đăng cơ năm thứ hai, nàng sinh hạ một đứa con, đặt tên là “Thiệu”. Lúc này Nghĩa Long đã chân chính là một đế vương. Ban đầu hắn làm yên lòng ba vị cố mệnh đại thần, tiện đà từng bước tước quyền. Hiện giờ, ba vị này đều là chi hồn dưới đao của hắn.

Tạ Hối bị trảm thủ giữa chợ còn nữ nhi của ông Bành Thành vương phi, cũng là em dâu của Nghĩa Long, chân trần chạy vội tới pháp trường, đầu tóc rối bời, khó không thành tiếng nói: “Đại trượng phu không thể chết trận sa trường, vì sao táng thân nơi pháp trường?”

Thanh Hành động lòng trắc ẩn, góp lời với Lưu Nghĩa Long, nói: “Tạ Hối cũng từng lập công, vì sao ...”

Nghĩa Long cau mày: “Tề Quý, việc triều đình, ta tự có an bài.”

Thanh Hành im lặng rời đi. Lưu Nghĩa Long, hắn không còn là hôn phu ôn nhu trong phủ Giang lăng vương nữa. Vị hôn phu của nàng là hoàng đế, nhưng hoàng đế không phải vị hôn phu của một mình nàng. Mà nàng, cũng không thể tránh được trở thành nữ tử lấy sắc làm việc.

Cửu | Nghìn vàng mưa phú* (thơ)

Sau khi Thanh Hành trở thành mẫu nghi thiên hạ, từng gặp mặt Nhan Duyên Chi ở ca vũ. Hắn là cận thần của phế đế, bây giờ đã bị giáng chức, thả ra ngoài. Hắn xin làm thái thú Vĩnh Gia huyện. “Người này vẫn cao ngạo ngang ngạnh như trước.” Nghĩa Long nói như vậy. Thanh Hành chỉ nghe hai chữ “Vĩnh Gia”, trong lòng nhất thời hốt hoảng. Ánh mắt Nhan Duyên Chi vẫn trong suốt như cũ, nâng chén đằng xa, tầm nhìn cùng tiếng nói đưa lên ; “Úc úc thanh thanh, trường quá thiên tâm.”

Đây là chúc nguyện thiên trường địa cửu. Năm ấy, khi gặp nàng lần đầu, hắn đã nói như thế. Bây giờ, mấy năm đã qua, cảnh còn người mất. Nước mắt của Thanh Hành, vẫn không thể rơi xuống.

Từ đó về sau mười bảy năm, nàng không còn gặp qua hắn. Hắn ở Vĩnh Gia, ở nơi sông núi nhẹ nhàng đầy.

Thi thoảng, Nghĩa Long có nói đến hắn, nhắc bằng vẻ văn từ, tay từ “Nhan tạ”. Tạ, là cảm tạ vận mệnh khéo léo, tức Khang Nhạc công ; Nhan, đó là Nhan Duyên Chi hắn.

Thanh Hành hỏi hắn: “Nhan tiên sinh đến nay vẫn chưa có thể thất sao?”

Nghĩa Long nói: “Không có, trầm yêu tài ba của hắn, vài lần ời hắn vào kinh làm quan, hắn không chịu ; trầm mai mối cho hắn, hắn cũng không chịu ; trầm tuyển cung nữ mỹ mạo ban cho hắn, hắn cũng không cần.”

Thanh Hành không nói gì nữa.

Nàng không có khả năng nói cho Nhan Duyên Chi, lúc trước nàng gả cho Nghĩa Long, là vì không muốn liên lụy hắn. Nàng lừa gạt hoàng đế, chỉ thích hợp trở thành thân phận Vương phi, tới là tầm chắn tốt nhất.

Sau này nàng nghĩ, nếu nàng luôn luôn an ổn chờ đợi ở nông thôn, để ngoài ta những lời đồn nhảm, đợi cho tới ngày Nhan tiên sinh quay lại, có phải đã hoàn thành phần tâm nguyện này hay không? Nhưng mà, nàng không thể . Khi đó thật ra nàng cũng có tâm tình muốn hơn người. Không có tiếng cười ôn nhu của hắn, nàng làm sao có thể ngăn cản cấm tú phồn hoa gặm nhấm?

Chuyến đi này của nàng, chẳng những để lại mẫu thân của nàng, ngay cả mười lăm năm ngây ngô ký thác cho Vĩnh gia, vô số tình ý vui vẻ giận dữ, cũng đã vứt bỏ lại. Vĩnh viễn không ngai lập lại.

Đến lúc trưởng niên, đọc được họa thơ cuộc đời lúc bình sinh của Nguyễn Tịch, nàng bỗng minh bạch bi thương của “Khóc khi cùng đường”. Nghĩ đến năm đó , khi ngâm bài thơ này Nhan Duyên Chi bi thương như thế. Giờ nàng mới hiểu được, giấc mộng của nam tử này rực rỡ lại sôi nổi đến vậy. Bây giờ nàng có thể hiểu được, vì sao hắn lại rời khỏi Vĩnh Gia . Một nam nhi, hắn mang thiên hạ trong lòng, dựng lên thời cơ!

Thế nhưng, thượng thiên khắt khe hắn. Nhan Duyên Chi, hắn cũng là “Khóc khi cùng đường” sao.

Nhưng thượng thiên có ưu đãi nàng sao? Nàng giả bộ hồ hững, có được cuộc sống cẩm tú phồn hoa, lại cuối cùng vẫn là ý nan bình. Phong quang hả hê này, giống như giờ giờ khắc khắc nhắc nhở nàng, cô đơn và tiếc nuối trong lòng. Ngay cả khóc khi cùng đường nàng cũng không có khí lực.

Nàng nhớ mẫu thân của nàng, người đàn bà vẫn sống nơi nông thôn kia. Bà đã già rồi đi? Nhan tiên sinh chắc sẽ chú ý đến bà. Thanh Hành có lúc xinh Nghĩa Long ban tiền bạc. Nghĩa Long trời sinh tính tiết kiệm, mỗi lần cho ba năm vạn tiền, ba mươi mét lụa. Nhưng vẫn dư dả. Thanh Hành sai người chuyển những thứ này đến ấu thân ở Vĩnh Gia thôn. Nghĩa Long cũng không biết.

nàng từng nói với Nghĩa Long, nàng nhớ mẫu thân. Nghĩa Long khoan dung mỉm cười nói: “VẬY nàng trở về Viên phủ thăm viếng đi.”

Hắn vẫn cho rằng, hoàng hậu của hắn là nữ nhi của Tả Quảng Lộc đại phu, là cháu ngoại của Lang Nha Lâm Nghi Vương thị. thân nam vàng thể ngọc, chân tướng phía sau, hắn vĩnh viễn không biết. Mà nàng, giấu diếm đến khổ.

Nhưng ở Vĩnh Gia thôn, vĩnh viễn cũng không thể về nói đôi câu với mẫu thân. Nàng hỏi không được. Nàng nghĩ, Nhan tiên sinh là Vĩnh Gia thái thú, nhưng vẫn không cách nào tra được tin tức. Nếu mẫu thân của nàng còn tại thế, hắn nhất định sẽ nghĩ cách để nàng biết một vài tình hình. Ở trong lòng Thanh Hành hiểu rõ, mẫu thân của nàng, nhất định đã mất.

Nàng không nhìn thấy, cảnh tượng hàng năm Nhan Duyên Chi đều đến tảo mộ mẹ nàng. Nàng vẫn trước sau như cũ, tặng tiền, tặng lụa. Ít nhất, àng am tâm. Ít nhất, có thể cho hắn biết, nàng vẫn bình an.

Nguyên Gia năm thứ mười bảy, dung nhan Thanh Hành đã phai màu. Nàng vẫn có dáng vẻ Hoàng hậu vạn phương. Lúc này, được cưng chiều nhất chính là Phan Thục phi. Nghĩa Long đã trung niên, chí dắc ý mãn, liền học theo Tấn Vũ Đế, cưỡi xe dê chạy quanh hậu cung. Phan Thục phi đẹp lại thông tuệ, đem nước muối rắc trên cỏ. Dê lưu luyến không đi, Nghĩa Long cười nói: “Ngay cả dê cũng bồi hồi vì nàng, huống chi là người?”

Thanh Hành lần đầu tiên có cảm giác bị thất bại. Nàng vốn không yêu cầu xa vời, chỉ nguyện im lặng sống qua ngày. Nhưng, nhiều năm làm hoàng hậu cao quý, cũng không để cho nàng có một chút kiêu ngạo. Hơn nữa, nhi tử mười bảy tuổi Lưu thiệu còn giận dữ nói với nàng: “Mẫu hậu, người ta nói Phan Thục phi kia cầu gì ước thấy với Phụ hoàng đấy”

Thanh Hành không nói một lời, nhưng lại để tâm. Khi đó, nàng đang ôm nhẹ, Phan Thục phi đến thăm hỏi. Nàng ôn hòa thỉnh cầu nói: “Muội muội có thể cầu hoàng thượng ba mươi vạn tiền được không? mẹ ta có chút việc cần dùng gấp, nhất thời không tiện. Bởi vì trước đó vài ngày ta đã vì vi nường điệt nhi đã từng xin Hoàng thượng quan tước rồi, bây giờ mở miệng lần nữa thật không tiện.”

Nàng khẩn thiết như vậy, Phan Thục phi cũng không thể cự tuyệt. Huống chi Phan Thục phi cũng đang muốn khoe khoang sự ân sủng của hoàng đế với nàng. Hôm sau, ba mươi vạn tiền chuyển đến tay Thanh Hành. Thanh Hành hồ hững quét mắt liếc một cái, nói: “Đa tạ”

Nghĩa Long cũng tới thăm bệnh, thấy đồng tiền giữa phòng kia, trên mặt ngượng ngùng. Thanh Hành nằm trên giường, tĩnh mạch nói “Thần thiếp xin hoàng thượng chỉ ba vạn tiền, hiện giờ Phan thục phi một lần xin ba mươi vạn, hoàng thượng ngay cả mắt cũng không chớp”

Nghĩa Long xấu hổ, giải thích nói “Nhà mẹ nàng giàu có phú quý, cho nên trăm cho ít; Phan Thục phi là xuất thân nghèo nàn”

Thanh Hành giật mình, trong lòng ngực đau thắt, rét run. Ở đâu là nhà mẹ nàng? Nàng cùng nghĩa Long là vợ chồng hai mươi năm, nhưng chung quy vẫn có khoảng cách. Nàng nhớ tới mẫu thân của nàng, nước mắt chảy dài. Bao nhiêu tâm sự, đều không thể nói.

Thanh Hành, con sẽ không bạc mệnh, đừng giống như nường...!

Từ đó về sau đã bao nhiêu năm. Nàng luôn có chút giận, cả đời nàng, nàng muốn cẩm tú phồn hoa. Nhưng cẩm tú phồn hoa là như thế nào chứ? Quay trở lại lần nữa, nàng vẫn sẽ chọn như vậy, vẫn sẽ đi đến một bước này, vẫn cùng đường bí lối như cũ.

Nhưng mà lòng của nàng , vào những năm tháng nàng đơn thuần nhất , đã say ở Vĩnh Gia thôn, say ở khuôn mặt ấm áp như xuân của ai kia, đã không tỉnh lại nữa.

Tề Quỳ, Tề Quỳ, Tề Quỳ... Sau đó , bệnh nàng thật sự rất nặng, nàng nghe được tiếng Nghĩa Long gọi nàng.

Nàng tên Tề Quỳ, cũng là một loại tình cảm. Nhưng nàng nhớ tới, năm ấy, nàng cúi người trước cửa sổ hắt đặt một bọc hoa cúc, Nhan tiên sinh ở đằng sau gọi nàng, Thanh Hành.

Thanh Hành, đó mới là tên của nàng.

Lời cuối cùng nàng nói là ; “Ta muốn một thiên điếu văn, xin Vĩnh Gia Thái Thú Nhan Duyên Chi làm cho ta một bài.”

Nghĩa Long rơi lệ đáp ứng nàng: “Được, trăm lạng nghìn vàng mua một bài thơ của Nhan Duyên Chi.”

Nàng ngửa mặt nhìn Lưu Nghĩa Long, năm tháng phóng ương, đều khắc ghi trên mặt bọn họ. Nàng nhìn rất lâu, chậm rãi nhắm mắt, cuối cùng không nói lời nào nữa. Nàng hấp hối, trên sách sử viết một hàng chữ này: “Hậu thị nhìn lên một lúc lâu, chỉ lấy chăn che mặt, chết ở Hiển Dương điện.”

Thanh Hành chết vào năm Nguyên Gia thứ mười bảy, thụy hào của nàng là: Nguyên hoàng hậu.

Nhưng, hoa văn thịnh thế của chưa hát hết. Nàng không đích thân nhìn thấy “Nguyên Gia thịnh thế” của Nghĩa Long cùng hắc bắc phạt ; nàng cũng không nhìn thấy, con trai nàng Lưu Thiệu, cuối cùng giết phụ thân mà đăng cơ nàng cũng không nhìn thấy, sau này Nhan Duyên Chi một bước lên mây, làm Tả Kỵ Thường thị, Kim tử Quang Lộc đại phu... Ngay cả đau thương của Nhan Duyên Chi, nàng cũng chưa từng nhìn thấy.

Thế nhưng, nghìn vàng mua thơ, gửi tình tình này ai tổ? Cả đời này của nàng, có thể lấy bút mực kết cùng Nhan Duyên Chi, cũng xem như là trong bạc bèo có chút an ủi đi. Nhưng, chung quy vẫn trốn không thoát nỗi bận tâm của Nghĩa Long. Khi thê tử hắc chết, tự tay hắc viết xuống: Phủ tồn điếu vọng, cảm kim hoài tích.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-kim-phu>